

Собкова В.В., магістр права,
м. Легниця, Польща,
Зозуля Ю.С., магістр,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАВОРЕАЛІЗАЦІЙНА І ПРАВОЗАСТОСОВНА ТЕХНІКА У СУЧАСНОМУ ВИМІРІ

Право є одним з найбільших досягнень людства, реальний інструмент захисту всього цінного, що створила цивілізація. Важливо зазначити, що правом необхідно вчитися та вміти користуватися. Якщо правові норми і прийоми не сприйняті членами суспільства, не стали невід'ємною частиною їх культури і побуту, то вони не зможуть самі по собі змінити життя людей на краще. Тому важливо перевести правові приписи в способи правомірної поведінки. Одна з особливостей права полягає в тому, що його реалізація має документальне оформлення, а саме: односторонні угоди, договори (двосторонні угоди), позовні заяви, касаційні скарги, інші скарги і звернення в компетентні органи, довіреності, заповіти тощо.

Правореалізаційна техніка є сукупністю способів і засобів, за допомогою яких здійснюється документальне оформлення та здійснення права. Традиційно виділяють чотири форми реалізації норм права, а саме: дотримання, виконання, використання і застосування. Однак у цій класифікації наявні певні нюанси. Науковці пропонують об'єднати три елементи загальним поняттям саморегуляції суб'єктом своєї власної поведінки, що в юридичній літературі отримало назву «безпосередня регуляція права».

Правозастосовний (опосередкований) тип здійснення права передбачає втручання у правовідносини суб'єктів права державного органу або його представника. У цьому сенсі правозастосування розглядається не тільки в якості однієї з форм реалізації права, але і в якості особливого типу здійснення права. Правозастосування залишається способом реалізації права, але тільки з боку держави і в суспільно важливих цілях.

Кожна людина від свого народження володіє низкою невідчужуваних природних прав, а як громадянин своєї країни – ще й низкою політичних прав. Реалізація цих прав пов'язана з можливістю їх використання. Кожна людина потенційно може претендувати на будь-яку посаду, будь-який вид трудової діяльності, на отримання професії, на висловлення власної думки тощо. Але існує проблема – можливість реалізації. Знаючи власні можливості, людина може докласти всіх зусиль для реалізації своїх прав і домогтися успіху, а може і відмовитися. Тільки у вільному суспільстві

наявний демократичний потенціал та відкриваються більші можливості для використання права. Але коли людина заявляє, що має право, то повинна пам'ятати, що використання суб'єктивного права не може здійснюватися на шкоду іншим людям і державі.

Переважає більшість людей дотримуються правомірної поведінки завдяки своєму вихованню, хтось із міркувань суто раціональних, вважаючи, що шлях дотримання законів є найбільш коротким і вірним для досягнення мети. Вони дотримуються вимог законів, тобто реалізують право шляхом утримання від соціально шкідливих або небажаних дій. Це дотримання відноситься до пасивного способу реалізації права (не порушувати), на відміну від використання (активного способу). До прикладу, від попередження не переходити вулицю на червоний сигнал світлофора до статей Кримінального кодексу. Дотримання як форма реалізації, крім добровільності, пов'язане з можливістю державного примусу, має суворо окреслені межі та соціально-охоронну спрямованість. Люди зобов'язані підкорятися закону. До речі, переважна більшість роблять це добровільно. У цьому випадку можна говорити про законослухняну поведінку, а дія правової норми має регулятивний характер.

Якщо дотримання має в основному пасивний характер, застерігаючи особу від необачних протиправних дій, то виконання як форма реалізації права носить суто імперативний характер, що не передбачає альтернативної форми поведінки, і в цьому сенсі воно вимагає від суб'єкта права активних дій. Кожен повинен платити податки (як фізичні, так і юридичні особи), піклуватися про навколишнє середовище. Державні органи зобов'язані своєчасно реагувати на скарги, заяви та звернення громадян (співробітники правоохоронних органів, медичних установ, МНС мають негайно реагувати на різні надзвичайні ситуації). Невиконання нормативних приписів кожним, кому вони адресовані, тягне за собою застосування до нього негативних санкцій.

Реалізація права, якщо мова йде про використання, може взагалі не мати ніякої фіксованої форми. Але значна кількість дій у житті пов'язані з документальним її оформленням. Одні з найпоширеніших документів, з якими доводиться стикатися абсолютній більшості людей, це заява про прийом на роботу, про звільнення, про переведення на іншу роботу та інші документи, пов'язані із здійсненням трудової діяльності. Різновидом заяви може бути клопотання, тобто будь-яке письмове прохання, з якою особа звертається до компетентного органу. Близькою за змістом до клопотання є скарга, з якою особа, звертається за захистом до уповноважених органів. Варто зазначити, що скарга не завжди буває обґрунтованою і може містити елементи суб'єктивізму. У випадку, коли конфлікт не вдається уладнати шляхом звичайної домовленості, то особа вдається до подачі позовної заяви, з якою звертається до суду з

клопотанням про захист порушеного права. У заяві повинні бути зазначені відповідач і його адреса, суть конфлікту, правові підстави вимоги та зміст прохання, з яким позивач звертається до суду.

Отже, у сучасному світі дотримання і виконання законів усіма членами суспільства є необхідною умовою подальшого розвитку цивілізації. Варто пам'ятати, що права одних закінчуються там, де починаються права інших.

Література

1. Риндюк В. До питання визначення поняття і видів юридичної техніки. *Держава і право: зб. наук. праць. Юридичні і політичні науки*. Вип. 27. Київ: Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2005. С. 71-78.

УДК 347.6(043.2)

Богатюк І.Г., викладач,
Коледж інформаційних технологій
та землевпорядкування НАУ

Базь А.В., магістр,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

РЕВНОЩІ ЯК ПРИЧИНА СІМЕЙНИХ КОНФЛІКТІВ

Сімейні конфлікти стали широко розповсюдженим явищем, що свідчить про дисгармонію в сімейних стосунках. Проблема виявлення сутності, причин, форм прояву конфліктів є на сьогодні особливо актуальною для науки, тому що в період трансформації суспільства зріс показник розлучень, особливо серед молодих сімей. Відтак, порушуючи або навіть руйнуючи простір звичної соціальної організації людства, конфлікти на цьому не зупиняються й проникають у сферу приватного життя кожної окремої людини – у її сім'ю, подружні стосунки. На вчинки, що призводять до конфлікту в сімейних стосунках, слід завжди звертати увагу, бо сім'я – це надзвичайно важливий соціальний інститут у державі, який є гарантом майбутнього. Недаремно кажуть: міцна сім'я – міцна держава. Тому в системі політики держави сім'я повинна займати гідне місце [1, с. 235].

Сімейні конфлікти та їх причини можуть бути зовсім різними, але найчастіше вони пов'язані між собою. Однією із головних причин конфлікту є ревнощі.

Ревнощі як внутрішнє спонукання до вчинення суспільно небезпечної дії ґрунтуються на емоційно забарвлених переживаннях, що пов'язані із внутрішнім світом певної особи.

На думку психоаналітиків, ревнощі зароджуються в ранньому дитинстві. Вони настільки сильні, що залишають відбиток на все життя.